

சங்க இலக்கியத்தில் குழந்தைக்குச் சோறுட்டும் பழக்கம்

வைதேகி ஹெர்பர்ட்

உறுப்பினர், ஹார்வார்டு பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இருக்கைக்குழு,
அமெரிக்கா.

பண்டைத் தமிழரின் பண்பாட்டுப் பெட்டகங்களாய்ச் சங்க இலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் பல்வேறு பழக்க வழக்கங்களைப் பதிவு செய்திருப்பினும் தாய் அன்பின் வெளிப்பாடாய் அமையும் குழந்தைக்குச் சோறுட்டும் பழக்கத்தையும் பதிவு செய்துள்ளன. இன்று குழந்தைகளுக்குச் சோறுட்டும் பொழுது ஏமாற்றி ஊட்டும் வித்தையைச் சங்க இலக்கியங்களிலும் காணமுடிகின்றது. இப்பண்பாட்டுப் பழக்கத்தைப் பதிவு செய்யும் நோக்கோடு இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

தலைவியின் புலவியும் புதல்வனுக்குப் பாலுணவு ஊட்டல் நிகழ்வும்

பரத்தையிடம் சென்று திரும்பிய தலைவன் சிறைப் புறத்தானாக நிற்கின்றான். இதைக்கண்ட தலைவி புலவியோடு காணப்படுகின்றாள். புலவி என்பது சிறு பிணக்கம் ஆகும். தன் புதல்வனிடம் பாலினை அருந்துமாறு கூறித் தன் புலவியை வெளிப்படுத்தும் தலைவியின் உள்ளத்தினைக் கவித்தொகைப் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

சிறு புதல்வன் மென்மையான விரலையும் சிறு அடியையும் உடையவன். நடந்தால் தன் புதல்வனின் அடி நோகும் என்பதால் உருட்டும் தேரின் தாமரை மொட்டைக் கையால் பிடித்துக் கொண்டே மெத்தென அசையும்படி பாலினை அருந்த வருக! எனத் தாய் அழைக்கின்றாள். இதனை,

“.....மெல்விரல் சீறடி
நோதலும் உண்டங்கு என்கை வந்தீ
செம்மால் நின் பாலுண் ணிய”

(கலித்தொகை, 85)

என்ற பாடலடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

பரத்தையரின் மனதைத் தன்வயப்படுத்துவதைத் தொழிலாகக் கொண்டு திரியும் தந்தைக்காகப் பாலின் ஒரு பகுதியை உண்பாயாக! தந்தையின் வாயிலிருந்து வரும் சூறாவை மெய் எனத் தெளிந்து பூப்போன்ற அழகிய உண்கண் கண்ணீர் பூக்க, துயிலாத கண்களைப் பெற்ற உன் தாயாருக்காகப் பாலின் ஒரு பகுதியை உண்பாயாக! என் குடியின் பாராட்டுக் கேட்டு மகிழ்ந்தாய். எனது பால் பங்கை உண்பாயாக! எனத் தலைவி தன் உள்ளக்கிடக்கை வெளிப்படத் தன் மகனுக்கு உணவூட்டும் நிகழ்வை,

“.....வேண்டியார்
நெஞ்சம் பிணித்தல் தொழிலாத் திரிதரும்
நுந்தைபால் உண்டி, சில”

(கலித்தொகை, 85)

“நுந்தைவாய் மாய்ச்சூள் தேறிமயங்குநோய் கைமிகப்
பூவெழில் உண்கண் பனிபரப்பக் கண்படா
ஞாயர்பால் உண்டி சில”

(கலித்தொகை, 85)

“எம்பாலல் பாராட்டுவந்தோய் குடியுண்டு ஈத்தையென்
பாராட்டைப் பாலோ சில”

(கலித்தொகை, 85)

போன்ற பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

மகட்போக்கிய தாயும் பால்சோறு ஊட்டல் நினைவும்

தலைவனுடன் தலைவி உடன்போக்கு நிகழ்த்திய சூழலில் தாய் தன் மகளின் குழந்தைப் பருவ நிகழ்வை எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். அப்பொழுது தன் மகளுக்குப் பால்சோறு ஊட்டியதும் கண்முன் தோன்றுகின்றது.

சிறு வயதில் என் மகள் காற்சிலம்பு ஒலிக்கப் பந்து எறிந்து விளையாடினாள். அப்பொழுது, வெண்மையான பகன்றை மலர் மீது பனி நிறைந்தது போல வெண் சோற்றின் மீது பால்பெய்த கிண்ணத்தைக் கைக்கொண்டு வாராயோ என அழைத்து ஊட்ட ஆரம்பித்தேன். முதலில் எனக்காக உண்டாய்; இப்பொழுது உன் தந்தைக்காக உண் என ஊட்டியதாக நற்றாய் நினைவு கூறும் பாடலை அகநானூற்றில் காணமுடிகின்றது. இதனை,

“வாராயோ! என்று ஏத்தி பேர் இலைப்
பகன்றை வால்மலர் பனிநிறைந் ததுபோல்

**பால்பெய் வள்ளம் சால்கை பற்றி
என்பாடு உண்டனை ஆயின் ஒருகால்
நுந்தை பாடும் உண்” என்று ஊட்டி”**

(அகநானூறு, 219)

என்ற பாடலடிகள் தெளிவுறுத்துகின்றன.

நிறைவுரை

தொன்மையான சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்களில் பதிவு பெற்றுள்ள குழந்தைக்குச் சோறுட்டும் நிகழ்வு இன்றும் பண்பாட்டு எச்சமாகத் தொடர்வதை அறிய ஆய்வு வழிகோலுகின்றது. தலைவனின் தவறை இடித்துரைக்கக் குழந்தைக்குச் சோறுட்டும் நிகழ்வு தலைவிக்கு ஒரு வழிமுறையாகப் பயன்பட்டதை சங்கச் செவ்வியல் இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. இன்றும் வீட்டிலுள்ள அனைத்து உறவுகளையும் சுட்டி குழந்தைகளுக்கு உணவைக் கொடுப்பதாகப் பாவனை செய்து ஊட்டும் பழக்கம் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பழக்கம் என ஆய்ந்தறிய முடிகின்றது.

MOTHERS FEEDING YOUNG CHILDREN IN SANGAM LITERATURE

Vaidehi Herbert

Sangam literature reveals many aspects of our ancient Tamil culture. It is a clear mirror into our past. Surprisingly many of them are still in vogue today, unbroken, despite the passage of over 2 thousand years. Among them, the most interesting one is the custom of feeding young children, by tricking them like we do today, telling them that each ball of rice or each sip of milk is for the father, grandfather, grandmother, brother, sister etc. and finally for the baby, and feeding it to them. Most of us have been raised fondly in this manner by our own mothers and grandmothers. Two poems describe this very well.

In Kalithokai 85, a young mother who is pained by the infidelities of her husband, invites her son who totters and walks with his three-wheeled walker, to come and drink some milk. She asks him to drink some for his father, some for his father's concubines, some for her and some for his foster mother. She says,

***“O noble son! Your tiny feet with delicate toes may
ache as you walk slowly holding the curved handle of
your walker. Come to my arms and drink your milk.***

***Using the bard covered with lies, as a fishing rod, your
father goes about catching women he desires to unite,
seizing their hearts. Come and drink his share of the
milk.***

***Trusting the deceiving lies of your father, women who
are confused and afflicted, unable to sleep, shed tears with
their pretty, flower-like, kohl-lined eyes. Come and drink
their share of the milk.***

***My son who is happy hearing my praises! Drink a little.
It will be sweet like my praises.***

***I will have peace of mind if you drink the share of your
mothers”.***

In Akanānūru 219, the foster mother of the heroine who eloped to be with the hero, remembers fondly how she fed the heroine when she was a young child. She says,

***My young daughter, wearing gold bangles,
has left with an unfair man,
she who I took special care of since her birth,
in our rich, huge house where she walked as her
anklets jingled, and even if she played
throwing ball with her friends, worried that
she'd be tired, I'd invite her in, praise her,
and feed her a bowl filled with milk,
as white as dew-covered pakandraiflowers
with huge leaves, and tell her, "Drink one part
for me and one part for your father."***

These poems are fascinating, exposing the many facets of our ancient Tamil culture that has been handed down to us. Our noble ancestors, by writing these lines, exposed our ancient traditions.